

ПИРИНСКА ПЪСЕНЬ

Да бжда малко овчарче,
овчарче въ Пиринъ планина,
да водя вечеръ стадото
низъ Пиринскитѣ чукари, —
съсь своята свирка шарена
да свира — и да прислушвамъ
какъ то ми сладко припѣва
съсь меднитѣ си звънчета,
а долу Гласна приглася
съсь триста разни гласове . . .
Да викна отъ връхъ Юленинъ,
да викна, да ми олекне:
— Чуйте ме мури вѣковни,
чуйте ме бѣли камъни,
чуй ме ти, Пиринъ планино,
дето си много чувала,
още по-много мълчала . . .
Въ тоя свѣтъ нѣмамъ никого. —
Ти баща, Пиринъ, ти майка,
ти сестра, Пиринъ, ти братецъ,
ти — първо либе жалено,
дето ме черно почерни,
дето ме само остави
да скитамъ, да си кукувамъ,
и мѣсто да не намирамъ
въ нашата земя хубава —
глава за отдихъ да сложа,
жалбата да си изплача . . .

Пиринъ, августъ 1927.